

कावन VARĀH. BRH. S. 14, 16. R. 2, 30, 39. दाडकारण्य MBH. 3, 8183. HARIV. 638. R. 1, 3, 16. 2, 23, 21. RAGH. 12, 9. HIT. 26, 12. Auch m. pl. sowohl zur Bezeichnung der Gegend als auch ihrer Bewohner MBH. 2, 69. 11 दाडकानां म-
क्राड्यं ब्राह्मणोऽपि विनाशितम् 13, 7223. त्रिगमिषुः दाडकान् R. 2, 21, 63. 53, 17. 3, 23, 44. RAGH. 14, 25. VARĀH. BRH. S. 16, 11. — 6) m. N. pr. eines Fürsten (eines Sohnes des Ikshvāku), der zu dem so eben genannten Walde in Beziehung gesetzt wird, HARIV. 637. VP. 351, N. 7. BHĀG. P. 9, 6, 4. दाडको नृपतिः कामात् (प्रयातो निधनम्) KĀM. NĪTIS. 1, 56. N. pr. eines dummen Tölpels in einer Volkserzählung Verz. d. Oxf. H. 156, a, 13. fgg. — 7) f. दाडिका a) Stock, Stab: वंशदण्डिका als Erkl. von यष्टि KULL. zu M. 3, 99. — b) Linie, Strich Schol. zu NAISH. 1, 21. — c) Strick Schol. zu SUPADMAVĀKARAṆA im ÇKDR. — d) eine Art Perlenschnur ĠA-
TĀDH. im ÇKDR.; vgl. यष्टि.

दाडकन्दक (द० + कन्द) m. ein best. Knollengewächs (धरणीकन्द) RĀ-
ĠAN. im ÇKDR.

दाडकर्मन् (द० + क०) n. Bestrafung JĀĠN. 2, 275.

दाडकाल (द० + क०) ein best. Metrum COLEBR. Misc. Ess. II, 157 (III, 31).

दाडकाक m. Rabe ÇKDR. angeblich nach H.; vgl. दण्डकाक.

दाडकालसक (wohl दाडक + सलस) m. N. pr. eines Mannes RĀĠA-
TAR. 7, 1456. 1458.

दाडकाष्ठ (द० + का०) n. ein hölzerner Stab MBH. 1, 794. fg. HARIV. 10127. MRĀĠH. 18, 2. ÇĀK. 21, 1. 81, 15. MĀLAV. 56, 7.

दाडकुश (द० + कु०) m. pl. N. pr. eines Volkes R. 4, 40, 25, v. l. für दाडकूल.

दाडकूल (द० + कू०) m. pl. N. pr. eines Volkes R. 4, 40, 25.

दाडकेतु (द० + के०) m. N. pr. eines Mannes MBH. 7, 1015. Verz. d. Oxf. H. 11, a, 19.

दाडगौरी (द० + गौ०) f. N. pr. einer Apsaras MBH. 3, 1784.

दाडग्राह (द० + ग्राह) m. Stabträger, viell. N. pr. eines Mannes gaṇa
रेवत्यादि zu P. 4, 1, 146.

दाडघ्न (द० + घ्न) adj. mit einem Stocke schlagend, sich thätlich an
Jmd vergreifend M. 8, 386.

दाडचक्र (द० + च०) m. 1) der Diskus der Züchtigung, Bez. einer
mythischen Waffe R. 1, 29, 5. — 2) Heeresabtheilung, Detachement MĀ-
LAV. 9, 10. DAÇAK. 111, 6; vgl. दाडानीक.

दाडच्छन्न (द० + छ०) n. nach der tibet. Uebersetzung Geschirre-
mach VĀJTR. 131.

दाडडक्का (द० + ढ०) f. eine Art Pauke, auf der die Stunden ange-
schlagen werden, TRĪK. 1, 1, 121.

दाडताम्री (द० + ताम्री) f. = ताम्री (s. u. 2. ताम्र) ÇABDAR. im ÇKDR.

दाडल n. nom. abstr. von दाड Stock BRĀSHĀP. 20.

दाडदास (द० + दास) m. Slave in Folge einer nicht abgetragenen
Goldstrafe M. 8, 415.

दाडदेवकुल (दाड + दे०) n. Tempel der Strafe, wohl so v. a. Gerichtshaus
PAÑĀT. 128, 25. — Vgl. दाडपाशक.

दाडधर (दाड + धर) UĠĠVAL. zu URĀDIS. 2, 22. 1) adj. a) einen Stock
oder Stöcke tragend, von einem Schiffe wohl Ruder führend: मक्रदाड-
धरा नावः R. GORR. 2, 97, 17. — b) den Stock tragend, schwingend so

v. a. die richterliche Gewalt ausübend, züchtigend, strafend: ईशो दाड-
स्य वरुणो राज्ञो दाडधरो हि सः M. 9, 245. नाहं दाडधरस्त्व MBH. 12,
694. तस्य दाडधरस्ते ऽहम् R. 6, 16, 65. BHĀG. P. 4, 21, 21. 6, 3, 7. तीक्ष्ण^०
HARIV. 15604. — 2) m. a) König ĠATĀDH. im ÇKDR. मनुदाडधरान्वय
RAGH. 9, 3. BHĀG. P. 9, 15, 10. RĀĠA-TAR. 4, 105. — b) Richter, die oberste
Gerichtsperson DAÇAK. 111, 12. RĀĠA-TAR. 7, 1458. — c) Bein. Jama's
AK. 1, 1, 4, 54. H. 184. UĠĠVAL. a. a. O. RĀĠA-TAR. 4, 655.

दाडधराधिप (दाडधर + अधिप) m. der Fürst der Stockträger, der
Gewalthaber, König RĀĠA-TAR. 4, 655.

दाडधार (द० + धार) 1) adj. den Stock tragend, die richterliche Ge-
walt ausübend: दाडधारे त्वयि ह्माय क्षितिमेतां प्रशासति RĀĠA-TAR. 4,
108. ०धारस्य यमस्य MBH. 3, 1598. — 2) m. a) König H. an. 4, 256. MBH.
r. 268. — b) Bein. Jama's diess. — c) N. pr. eines von Arġuna er-
schlagenen Fürsten (eines Bruders des Daṇḍa), der mit dem Asura
Krodhavardhana identificirt wird, MBH. 1, 2682. 6987. 2, 1091. 3, 84.
5764. 8, 689. 695. 4262. unter den Söhnen Dhṛtarāshṭra's 1, 2738. —
d) pl. N. pr. eines Volkes (nach dem Schol. सिच्छाः) R. GORR. 2, 88, 7.

दाडधारण (द० + धा०) n. 1) das Stabtragen des Brahmākārin PĀR.
GRHJ. 2, 4. — 2) das Schwingen des Stockes, Züchtigung, Bestrafung:
तत्र तस्या भवेद्याद्यं विपुलं दाडधारणम् MBH. 3, 2244. R. 4, 17, 34.

दाडधारिन् (द० + धा०) adj. den Stock tragend, züchtigend, strafend:
यदि स्युर्बह्वो लोके शास्त्रो दाडधारिणः BHĀG. P. 6, 3, 5.

दाडधृक् (द० + धृक्) adj. den Stock tragend, die Herrschaft ausübend:
सप्तद्विपिक^० BHĀG. P. 4, 21, 12.

दाडन 1) m. proparox. Rohr (?) AV. 12, 2, 54. — 2) n. (von दाडय्)
das Schlagen, Züchtigen, Strafen: देहदाडनमात्रेण का मुक्तिरिविवि-
नाम् KULĀRNAVAT. in Verz. d. Oxf. H. 90, b, 7 v. u. ऋदाडनमदाडानां द-
दाडानां चापि दाडनम् KĀM. NĪTIS. 13, 53. MBH. 12, 431. ऋधर्म^० ungerech-
tes Strafen M. 8, 127. JĀĠN. 1, 356. ऋ^० 2, 214.

दाडनायक (द० + ना०) m. 1) Richter HIT. 66, 6. fgg. ०पुरुष Polizei-
diener, Scherge Schol. in der Einl. zu KĀURAP. — 2) Anführer einer Hee-
ressäule, einer Kolonne: सेनापतिदाडनायकाः VARĀH. BRH. S. 74, 4. RĀĠA-
TAR. 7, 969. 976. 988. 994. 1158. 1161. 1167. 1317. 1320. 1553. 1598. 1612.
1631 (nach TROYER überall N. pr.) = सेनापति Oberbefehlshaber der Ar-
mee, General H. 725. — 3) N. pr. eines Wesens im Gefolge des Son-
nengottes VĀJTR. zu H. 103.

दाडनिपातन (द० + नि०) n. das Niederfallenlassen des Stockes, das
Züchtigen, Strafen: रिपोः KĀM. NĪTIS. 13, 17. — Vgl. दाडपातन.

दाडनीति (द० + नी०) f. 1) die Führung des Stockes, Gerechtigkeits-
pflege, die Lehre von der gerechten Anwendung der Strafe AK. 1, 1, 5,
5. M. 7, 43. JĀĠN. 1, 310. MBH. 3, 14295. 5, 4472. 12, 452. 2154. 2669. fgg.
R. GORR. 1, 4, 6. RAGH. 18, 45. VARĀH. BRH. S. 19, 11. BHĀG. P. 3, 7, 32. 12,
44. PRAB. 28, 6. Verz. d. Oxf. H. 113, b. ०मत्त^० adj. damit vertraut MBH.
12, 2699. — 2) Bein. der Durgā Devi-P. im ÇKDR.

दाडनीय (von दाडय्) adj. zu bestrafen, strafbar JĀĠN. 2, 81. — Vgl.
राड्य.

दाडनेतृ (द० + ने०) m. Stockführer, Richter: ऋधि^० der oberste Rich-
ter, Jama BHĀG. P. 3, 16, 10. दाडनेतृत्व n. Richteramt, Gerechtigkeits-